अकालकुसुमस्येव फलसंभावनोज्झिता ॥ १८७ ॥
दानं च सूनृता सूक्तिर्विश्वसंवननं प्रभोः ।
लोभः पूर्वं तयोरेव विनाशाय महोद्यमः ॥ १८८ ॥
प्रतापमायतिं शोभां हेमन्ताहस्य वारिदः ।
स्मृतिशेषां करोत्येव लोभश्च पृथिवीभुजां ॥ १८९ ॥
दायादाव्ययभीरुतापरिहृतारब्धेर्भवत्युन्नता
भृत्याः प्रत्युपकारकातरमतेः कुर्युर्न केऽपि प्रियं ।
राशीभूतधनस्य जीवितहृतौ शश्वद्यतेरन् निजा
भूभर्तुः क्रियते द्विषेव रभसाल्लोभेन किं नाप्रियं ॥ १९० ॥
राजसंवाहनामायं नवायासो जनासुहृत् ।
तदेष लोभप्रभवः प्रजानाथ निवार्यतां ॥ १९१ ॥
श्रुत्वेति राजपुत्रस्य सौजन्येनोज्ज्वलं वचः ।
स्मितधौताधरो राजा शनैर्वचनमब्रवीत् ॥ १९२ ॥
तवाकृत्यविसंवादि वचः सौजन्यपेशलं ।
स्मारयत्यद्य मामेतच्चित्तवृत्तिं पुरातनीं ॥ १९३ ॥
कुमारभावे पूर्वं मे तवेवार्द्रान्तरात्मनः ।
प्रजावत्सलता वत्स पर्याप्ता पर्यवर्धत ॥ १९४ ॥
सोऽहं घर्मे वहन् वर्म शीतेऽद्य वोष्णमंशुकं ।
पदातिरपपादत्रः पित्रा संचारितोऽभवं ॥ १९५ ॥